

του ὤρμησαν ἐπὶ ἐνὸς ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐξέλαθεν ὡς τὸν βασιλέα, καὶ τὸν ἐφόνευσεν. Πρὶν ὅμως δυνήθῃ νὰ φύγῃ συνελήφθη καὶ ἐσύρθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὅστις τὸν ῥώτῃσε τις ἦτο καὶ τί ἤθελεν. Ὁ Μούκις ἀπεκρίθη:

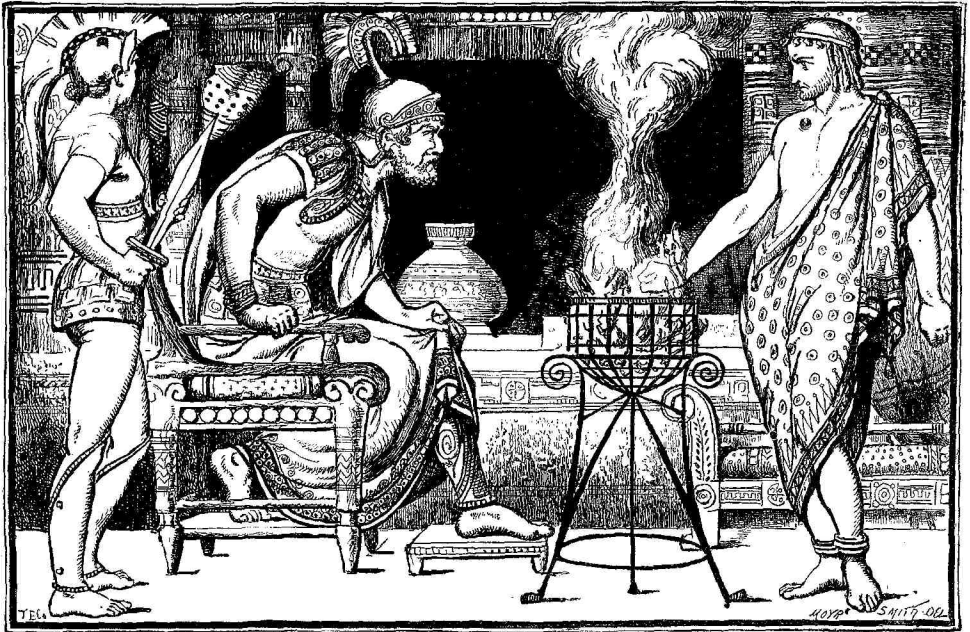
«Ὁνομάζομαι Γάιος Μούκιος, εἶμαι δὲ Ῥωμαῖος πολίτης. Ἦλθον ἐδῶ ἵνα φονεύσω ἐχθρόν τινα, καὶ γνωρίζω καλῶς ὅτι μέλλω νὰ ὑποφέρω διὰ τὴν πράξιν μου. Ἀλλὰ σὲ προτρέπω, βασιλεῦ, νὰ προσέχῃς, διότι δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ τοὺς Ῥωμαίους εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης, ἀλλὰ μὲ ἡμᾶς τοὺς νέους πρόσωπον πρὸς πρόσωπον!»

Ὁ βασιλεὺς φοβηθεὶς ἠπειλήσε τὸν Μούκιον ὅτι ἡ-

βασιλέως εἶπεν·

«Ἀφοῦ, βασιλεῦ, σέβῃσαι τόσον τὴν ἀνδρείαν, ἐγὼ θά σοι εἰπῶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὅλα τὰ βάσανα τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποσπάσουν ἀπὸ τὰ χεῖλη μου. Μάθε, ὅτι τριακόσιοι νέοι Ῥωμαῖοι ὠρκίσθησαν νὰ σὲ φονεύσωσιν, εἰς ἐμὲ δὲ ἔπεσαν ὁ κλῆρος, ἵνα πρῶτος τὸ ἐπιχειρήσω, οἱ δὲ λοιποὶ κατὰ σειρὰν θὰ πράξωσι τὸ αὐτό. Χαίρω, ἐν τούτοις, ὅτι δὲν σὲ ἐφόνευσα διότι θὰ ἐπροτίμων νὰ ἦσαι φίλος τῶν Ῥωμαίων μᾶλλον ἢ ἐχθρὸς των.»

Οἱ λόγοι τοῦ Μουκίου ἔκαμον τόσιν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ βασιλέως Πορσένα, ὥστε ἔπεμψεν πρέσβεις εἰς τὴν Ῥώμην νὰ ζητήσῃ εἰρήνην.

Γάιος Μούκιος ὁ Ἀριστερόχειρ.

θελε τὸν καύσει ζῶντα ἐὰν, δὲν ἐξηγεῖτο καθαρώτερον, καὶ ὅπως τὸν τρομάξῃ προσέταξε νὰ ἀναφθῇ πῦρ ἐνώπιόν του.

Ἀλλ' ὁ νέος βλέψας περιφρονητικῶς εἰς τὸν βασιλέα ἐξέτεινε τὴν δεξιάν του χεῖρα καὶ τὴν ἐκράτησεν εἰς τὰς φλόγας, ἕως οὗ κατεκάη, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ δεῖξῃ διὰ κραυγῆς ἢ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου του ὅτι ἤσθάνετο τὸν ἐλάχιστον πόνον!

Ὁ βασιλεὺς τὸν παρετῆρε ἔκθαμβος. Ἐπὶ τέλους ὅμως εἶπεν:

«Ὑπαγε! εἶσαι ἐλεύθερος! Ἐὰν ἦσο ἐκ τῶν ἡμετέρων θά σου ἔλεγον, Ἔσο πάντοτε τόσον γενναῖος ὅσον ἐδείχθης τώρα. Ἀλλὰ τώρα ὑπαγε! Εἶσαι ἐλεύθερος!»

Τότε καὶ ὁ Μούκιος συγκινήθεις ἐκ τῶν λόγων τοῦ

Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὡς τεκμήριον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Μούκιον, τῷ ἐδώρησαν καλὰ κτήματα ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὁχθῆς τοῦ Τιβέρεως.

— Ἡ γηραιοτάτῃ ροδῇ τοῦ κόσμου ἔχει ἡλικίαν 1000 ἐτῶν. Εὐρίσκεται εἰς Χιλδεσγάιμ τῆς Γερμανίας, εἰς τὸν περιβολὸν ναοῦ κτισθέντος ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ Εὐσεβοῦς περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 9του αἰῶνος, εἶναι δὲ ἀκμαιοτάτῃ καὶ ἀνθεὶ κατ' ἔτος ἀφθόνως. Πέρις τὸν χειμῶνα ἐφαίνετο πάσχουσα, ὅθεν συνεκάλεσαν τοὺς διασημότερους κηπουροὺς ἀπὸ πᾶν μέρους τῆς Εὐρώπης ὅπως συσσεφθῶσι πῶς νὰ τὴν σώσουν. Ἡ συνδιάσκεψις ἦτον ὠφέλιμος, διότι ἡ ροδὴ ὑποβλήθεισα εἰς θεραπείαν ἀνέλαθεν. Εἰς τὸ αὐτὸ μέρος εὐρίσκεται κλῆμα τῆς αὐτῆς περίπου ἡλικίας, τοῦ ὁποῦ αἱ ρίζαι κατέρχονται εἰς τὰ ὑπόγεια καὶ τὰς κρύπτας τῆς ἐκκλησίας, οἱ δὲ κλάδοι σκεπάζουσιν ὁλόκληρον πλευρὰν αὐτῆς.